

HELLO STRANGER

by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

UN STRĂIN FRUMOS

Editura MIRON

Libris RO
Respect pentru oameni și cărți

promiți că nu mă mai urmărești marțea, când îmi faci vizitele?

- Da, i-a răspuns imediat Ransom.

Mult prea ușor.

Garrett l-a privit sceptică:

- Ești un bărbat corect, domnule Ransom?

- Când vine vorba de meseria mea? a râs el încetișor. A privit peste umărul ei și i-a făcut semn unei birje să oprească. S-a întors apoi spre chipul ei și a privit-o atent. Îți jur pe mormîntul mamei mele că nu ai motive să te temi de mine.

Cu scrișnet de roți, birja s-a oprit în fața lor.

Garrett trebuia să ia rapid o hotărîre.

- Foarte bine. Ne vedem mîine, la patru, la clubul de scrimă al domnului Baujart.

Ochii lui Ransom au strălucit, mulțumiți. A privit-o pe Garrett urcînd cu ușurință și îndemînare pe locul pasagerului, strecurîndu-se pe sub frîie. I-a întins geanta și i-a strigat birjarului:

- Ai grijă să nu o zgudui și să nu o înghiontești. Și înainte ca ea să apuce să obiecteze, a urcat pe prima treaptă și i-a dat birjarului cîteva monede.

- Pot să plătesc și singură, a protestat Garrett.

A privit-o în ochi și i-a pus ceva în palmă.

- Este un dar, i-a șoptit. După care a coborît pe caldarîm. Pe mîine, doctore. Și-a dus mîna la borul pălăriei și a ținut-o acolo pînă ce birja s-a îndepărtat.

Simțindu-se ușor amețită. Garrett a coborît privirea spre obiectul pe care i-l dăduse. Era fluierul lui, care încă mai păstra căldura trupului lui.

Cît tupeu, și-a spus... dar degetele i s-au încleștat cu blîndețe în jurul fluierului.

Capitolul 1

Înainte de a se întoarce în apartamentul lui din Half Moon Street, Ethan mai avea programată încă o întîlnire. A luat o birjă pînă în Cork Street, stradă care era ocupată aproape în întregime de celebrul magazin universal deținut de Winterborne.

Ethan mai lucrase de cîteva ori în trecut pentru Rhys Winterborne. Serviciile fuseseră ușoare și rapide, nu prea meritase să-și piardă timpul cu ele, dar numai un nebun l-ar fi refuzat pe un om atît de puternic. Într-una dintre dăți trebuise să o urmărească din umbră pe lady Helen Ravenel, pe atunci logodnica lui Winterborne, atunci cînd vizitase însoțită de o prietenă un orfelinat într-un cartier periculos, lîngă docuri.

Trecuseră doi ani de atunci. Din ziua în care o cunoscuse pe doctorița Garrett Gibson.

Femeia subțirică, cu păr castaniu, îl dovedise pe atacatorul de două ori mai mare decît ea cu cîteva lovituri precise de baston. Ethan admirase felul în care o făcuse, de parcă fusese doar un lucru obișnuit, ca și cum ar fi scos gunoiul afară.

Chipul ei i se păruse neașteptat de tînăr, tenul luminos părea la fel de fin și delicat ca o bucată de săpun alb. Avea

pomeți proeminenți, ochi de un verde rece și bărbia ascuțită. Iar între toate aceste trăsături elegante se găsea gura ei, tândră și vulnerabilă, cu buza superioară aproape la fel de plină ca și cea inferioară. Iar gura ei atât de frumos arcuită avea întotdeauna un anume efect asupra genunchilor lui Ethan.

După prima lor întâlnire, Ethan avusese grijă să o evite pe Garrett Gibson, știind că ea i-ar fi adus numai necazuri. Dar cu o lună în urmă o vizitase la clinică, să ceară informații despre un pacient de-al ei, și simțise din nou aceeași fascinație.

Totul la ea era... delicios. Privirea care parcă diseca, vocea la fel de limpede ca glazura de pe un tort cu lămâie. Compasiunea cu care îi trata și pe săraci, și pe bogați. Mersul hotărât, energia debordantă, mulțumirea de sine a unei femei care nu-și ascundea propria inteligență. Și nici nu-și cerea scuze pentru ea. Era rază de soare și oțel, amîndouă amestecate într-o substanță pe care nu o mai întâlnise pînă atunci.

Își jurase că nu va mai avea de-a face cu ea. Că nu voia decît să o știe în siguranță atunci cînd își făcea vizita la azilul de săraci din Clerkenwell, la orfelinatul din Bishopsgate sau în orice alt loc pe care îl vizita în zilele de marți. Doar atât.

Faptul că aranjaseră să se vadă a doua zi fusese o greșeală. Ethan nu era foarte sigur cum se întîmplase – se auzise rostind acele cuvinte, de parcă altul ar fi fost cel care vorbea. Iar o dată ce-i făcuse oferta nu mai putea să o retragă – așa că se trezise dorindu-și din toată inima ca ea să accepte.

O oră în compania lui Garrett Gibson, după care nu o

va mai căuta niciodată. Dar avea nevoie, tînjea după acele cîteva minute singur cu ea. Iar amintirea lor îi va fi de ajuns pentru tot restul zilelor.

Magazinul lui Winterborne era o clădire lungă, nesfîrșită, cu fațada din marmură și vitrine largi. Cupola centrală din sticlă pictată se înălța pe patru etaje, avînd arcade sprijinite de coloane. Aducea cu un palat, construit de un bărbat ambițios care dorise ca toată lumea să afle unde reușise să ajungă fiul unui măcelar umil din Țara Galilor.

Ethan a intrat pe străduța din spatele magazinului, acolo unde se aducea marfa și se făceau livrările. Casa lui Winterborne se afla la capătul cel mai îndepărtat al străzii, fiind legată de magazin prin niște coridoare private și scări. Ethan obișnuia să intre prin spate, pe ușa folosită de servitori și de curieri.

Un valet i-a deschis ușa.

- Domnule Ransom. Pe aici, vă rog.

Ethan l-a urmat, cu pălăria în mînă, pe scara centrală a clădirii cu cinci etaje. Holurile erau iluminate cu candelabre de cristal, pe pereți stăteau aliniate tablouri înfățișînd munți, oceane și scene pastorale idilice. Lîngă un perete, pe o măsuță lungă și îngustă, erau înșirate vase din porțelan alb cu albastru din care se revărsau zeci de orhidee.

Pe cînd trecea pe lîngă cele trei vase din ceramică în care erau plantați palmieri, Ethan a observat cîteva grăunțe de pămînt lîngă unul dintre ele. S-a plecat suficient de mult încît să vadă pe după frunze. O întreagă adunare de animale din lemn, provenite probabil de pe o arcă a lui Noe de

jucărie, fusese așezată pe pământ, în fața unui adăpost construit din cutii de chibrituri. Părea ascunzătoarea secretă a unui copil. A zîmbit amintindu-și că sora vitregă a lady-ei Helen, în vîrstă de numai cinci ani, era crescută de soții Winterborne. Văzînd că unul dintre elefanți se înclinase, gata să cadă, l-a îndreptat imediat.

- Domnule. Valetul se opri și se uita la el, încruntat.

Ethan s-a ridicat și i-a aruncat o privire inocentă.

- Admiram palmierii. L-a urmat pe valet, nu înainte de a împrăștiia cu o fluturare de pălărie pământul de pe podea.

S-au îndreptat spre încăperea rezervată domnilor, acolo unde Ethan îl întîlnise pe Winterborne și dățile trecute. Aerul din salon purta urme vagi de piele, tutun, băuturi scumpe și cretă pentru biliard.

Ethan s-a oprit în prag.

Winterborne stătea lîngă un glob pămîntesc uriaș, așezat pe un suport din lemn de nuc. Îl rotea leneș, în timp ce un alt bărbat căuta prin snopul de tacuri de biliard. Rîdeau încet, așa cum o fac prietenii vechi.

Observîndu-i prezența, Winterborne a spus:

- Intră, Ethan.

Ethan nu s-a clintit. Avea sentimentul că fusese manipulat. Nenorocitul de Winterborne îl lăsase să creadă că va fi singur.

La un metru și optzeci și trei, Ethan nu era nici pe departe un bărbat scund, dar Winterborne îl depășea cu cel puțin zece centimetri. Era solid, puternic, cu umerii și grumazul unui luptător. Și cu pumni mari. Din instinct și obișnuință, creierul lui Ethan a socotit rapid care era cea mai eficientă secvență de mișcări pentru a-l înfrînge. *Încep*

cu o fentă în lateral – apuc de umărul hainei – îi aplic cîteva lovituri în plexul solar și în coaste – îl termin cu un genunchi în stomac...

- Ethan Ransom, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Weston Ravenel, a spus Winterborne făcînd un semn spre companionul lui. Este rudă cu soția mea. M-a rugat să-i aranjez o întîlnire cu tine.

Ethan și-a întors privirea spre străin, un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani, cu părul castaniu spre negru, frumos și spilcuit, cu un zîmbet ce părea sincer. Era zvelt, foarte în formă, iar hainele îi erau impecabil croite. În mod curios, era foarte bronzat iar mîinile îi erau aspre, de parcă ar fi făcut o muncă manuală.

Pentru înalta societate londoneză, numele Ravenel însemna privilegii aristocratice și putere. Dar cei din familia Ravenel nu se mulțumiseră doar cu respectabilitate, precum familia Cavendish sau familia Grosvenor. Aveau sîngele fierbinte, erau temperamentalii și nesăbuiți în aproape tot ce făceau. Linia de sînge aproape că se sfîrșise odată cu moartea ultimului conte, dar ei reușiseră să găsească un văr îndepărtat care să-și asume titlul nobiliar.

- Te rog să-mi ierți subterfugiul, i-a spus pe un ton plăcut Weston Ravenel, făcînd un pas înainte. Aș vrea să discutăm ceva și nu știam cum altfel să dau de tine.

- Nu sînt interesat, a spus Ethan cu răceală și a dat să plece.

- Așteaptă. Este în interesul tău să mă ascuți. Îți plătesc pentru timpul acordat, dacă este necesar. Dumnezeu, sper că nu ești foarte scump.

- Este, l-a asigurat Winterborne.

- Bănuiesc că ar trebui... a început Ravenel, dar s-a oprit pentru că se apropiase suficient de mult ca să-l vadă bine pe Ethan în lumină. La naiba, a șoptit printre dinți, privindu-l în ochi.

Ethan a tras adânc aer în piept și l-a eliberat lent. A fixat un punct de pe perete și și-a cântărit opțiunile. Nu prea mai avea sens să-l refuze acum – putea la fel de bine să afle ce dorea de la el.

- Ai zece minute la dispoziție.

- Poate chiar douăzeci, a spus Ravenel, dacă Winterborne deschide o sticlă de coniac mulțumitor de bun. Iar prin „mulțumitor” înțeleg măcar un Gautier din '64.

- Știi cât costă o sticlă? l-a întrebat gazeul, oripilat.

- Am bătut drumul tocmai din Hampshire. Cât de des ai plăcerea companiei mele?

- „Plăcere” este mult spus, a mormăit Winterborne și s-a dus să cheme un servitor.

Ravenel a zîmbit răutăcios, după care l-a măsurat cu privirea pe Ethan. Masca fermecătoare i s-a așezat din nou pe chip.

- Te rog, a spus, arătînd spre un grup de scaune moi din piele.

Cu chipul împietrit, Ethan s-a așezat pe unul din scaune. S-a rezemat și și-a înlănțuit degetele în dreptul taliei. Cum tăcerea se prelungea, a fixat cu privirea ceasul din alamă de pe polița șemineului.

- Numeri minutele, așa-i? a întrebat Ravenel. Foarte bine, voi trece imediat la subiect. Cu trei ani în urmă, fratele meu a moștenit în mod neașteptat un domeniu. Pentru că nu știa nimic despre cum să-l administreze, și nici despre

agricultură, am fost de acord să mă mut acolo și să-l ajut. Ravenel s-a oprit pentru că se auzise o bătaie discretă în ușă.

Nu și-au spus nimic cît timp valetul a pus pe masă sticla de Gautier și paharele în formă de ou. Ceremonios, coniacul a fost turnat în pahare și servit. După plecarea valetului, Winterborne s-a așezat pe brațul unui fotoliu masiv, cu paharul de coniac într-o mînă, în timp ce cu cealaltă rotea globul pămîntesc, cu aerul că se gîndea ce parte a lumii își dorea să o cumpere.

- De ce să-ți schimbi atît de radical viața? nu s-a putut abține Ethan să nu-l întrebe. Să părăsească Londra pentru un trai liniștit, la țară, trebuie să fi fost pentru Ravenel iadul pe pămînt. De ce anume încercai să scapi?

Ravenel a zîmbit.

- De mine însumi, bănuiesc. Chiar și o viață de desfrîu poate deveni obositoare. Și am descoperit că viața de fermier chiar mi se potrivește. Arendașii sînt obligați să-mi dea atenție iar vacile chiar mă amuză.

Ethan nu avea deloc chef să fie luat peste picior. Weston Ravenel îi amintea exact ceea ce încercase să uite în cei douăzeci și opt de ani de viață. Bucuria de a o fi revăzut pe Garrett Gibson dispăruse și redevenise posac și plictisit. A luat o înghițitură de coniac fără să-i simtă gustul și a spus:

- Mai ai optsprezece minute.

Ravenel a ridicat o sprînceană.

- Ajung imediat la subiect, vorbărețule. Motivul pentru care sînt aici este următorul: fratele meu și cu mine am decis să vindem o proprietate din Norfolk. Este o casă

mare, în stare bună, cu un teren de aproape două mii de pogoane. Numai că am aflat că nu putem face asta. Din cauza ta.

Ethan l-a privit întrebător.

- Ieri, a continuat Ravenel, m-am întâlnit cu fostul administrator și cu avocații familiei, Totthill și Fogg. Ei mi-au explicat că vânzarea este imposibil de făcut pentru că Edmund – contele cel bătrîn – a lăsat domeniul cuiva, printr-o încredințare secretă.

- Ce înseamnă asta? a întrebat Ethan precaut, pentru că nu auzise de un asemenea termen legal.

- Este o declarație, de obicei verbală, prin care se lasă moștenire o proprietate sau o sumă de bani. Ravenel a ridicat din sprîncene, prefăcîndu-se mirat. Bineînțeles că am fost cu toții curioși să aflăm de ce contele ar face un dar atît de generos cuiva despre care nu am auzit niciodată. După o pauză lungă, a continuat pe un ton serios: cred că acum știu de ce...

- Nu, a spus ferm Ethan. Dacă nu a lăsat nimic scris, ignorați-l.

- Mă tem că nu se poate. Legea spune că testamentul verbal nu poate fi atacat. Și este ilegal să-l ignori. Au existat trei martori: Totthill, Fogg și valetul de o viață al contelui, Quincy, care a confirmat întreaga poveste. Ravenel a făcut o pauză și a rotit coniacul în pahar. Privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Ransom. Totthill și Fogg au încercat să te anunțe, după moartea contelui, dar nu ai fost de găsit la acea vreme. Așa că îmi revine mie sarcina să-ți dau vestea cea bună: felicitări, ești mîndrul proprietar al unui domeniu în Norfolk.

Ethan a pus cu grijă paharul pe masă.

- Nu-mi trebuie. Dintre toate trucurile pe care le învățase pentru a-și controla emoțiile – ritmul respirației, concentrarea deliberată pe cu totul altceva – nimic nu funcționa. Consternat, și-a dat seama că îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. S-a ridicat, a dat ocol scaunelor și s-a îndreptat spre ușă.

Ravenel l-a urmat.

- Așteaptă, la naiba! a spus pe un ton exasperat. Trebuie să terminăm acum discuția, altfel va trebui să încerc să-ți iau din nou urma.

Ethan s-a oprit dar și-a ferit privirea.

- Nu contează dacă vrei sau nu proprietatea, a continuat Ravenel. Trebuie să o accepți. Chiar dacă nu facem nimic cu blestematul acela de domeniu, noi sîntem nevoiți să-i plătim anual taxele.

Ethan a dus mîna la buzunarul pantalonului, a scos un teanc de bancnote și l-a aruncat la picioarele lui Ravenel.

- Să-mi spui suma exactă.

Spre meritul lui, chiar dacă s-a simțit jignit de gest, Ravenel nu a arătat-o. S-a întors spre Winterborne și a spus:

- N-a mai aruncat nimeni cu bani în mine pînă acum. Trebuie să recunosc că-mi inspiră un sentiment de afecțiune imediată. A ignorat bancnotele de pe podea și s-a aplecat deasupra mesei de biliard, privindu-l stăruitor pe Ethan. Este evident că nu-l prea pleci pe sir Edmund Ravenel. Pot să întreb de ce?

- A rănit o persoană pe care am iubit-o. Nu-i voi dezona memoria luînd ceva, orice, de la familia Ravenel.

Ravenel și-a frecat ceafa și a zîmbit.

- Putem vorbi sincer acum? După care îți voi cere

scuze pentru că am fost un măgar.

Dacă nu ar fi fost un Ravenel, Ethan probabil că l-ar fi plăcut.

Winterborne s-a ridicat și s-a apropiat de bufetul pe care valetul așezase tava de argint.

- Ai putea să-i vinzi lui proprietatea, i-a spus lui Ethan, umplându-și din nou paharul.

Era soluția perfectă. Ethan putea astfel să se descotorosească de un domeniu pe care nu-l dorea și tăia astfel orice legătură cu familia Ravenel.

- Ți-l vînd cu o liră, a răspuns imediat. Pregătește actele și le semnez.

Ravenel s-a încruntat.

- Nu pentru o liră. Îl cumpăr la un preț rezonabil.

Ethan i-a aruncat o privire plină de ură, după care s-a apropiat de fereastră și s-a uitat la mozaicul de acoperișuri. Londra se pregătea de venirea nopții, felinarele se aprindeau, anticipînd păcate și plăceri.

Se născuse în acest oraș, în el crescuse, iar ritmurile sale violente i se infiltraseră prin vene. Sunetele și senzațiile îi intraseră în sînge. Se putea duce oriunde, în cele mai periculoase cartiere colcăind de criminali, în cele mai întunecate locuri, și nu se temea de nimic.

- Voi rămîne la Londra pînă la sfîrșitul lunii, a spus West Ravenel. Înainte să mă întorc în Hampshire îți voi trimite o propunere scrisă pentru vînzarea proprietății din Norfolk. Dacă agreezi condițiile, ți-o voi lua bucuros de pe umeri. A scos din buzunarul vestei o carte de vizită: să facem schimb de cărți de vizită. Te voi căuta cînd voi avea totul pregătit.

- Winterborne îți va putea spune cum îmi poți trimite un mesaj, i-a răspuns Ethan. Nu am carte de vizită.

- Bineînțeles, a spus Ravenel, continuînd să-i întindă cartea lui de vizită. Ia-o pe a mea, oricum. Cum Ethan refuza în tăcere, e exclamat: pentru numele lui Dumnezeu, întotdeauna ești așa? Nu ești o companie tocmai plăcută, și asta ți-o spune cineva care își petrece mare parte din timp în preajma animalelor de la fermă. Oamenii civilizați fac schimb de cărți de vizită, atunci cînd se cunosc. Ia-o.

Decizînd să-i facă pe plac, Ethan a pus cartea de vizită gravată cu litere lucioase, negre, într-un portofel pe care îl ținea în buzunarul interior al vestei.

- Nu e cazul să mă conduceți, a spus. Și-a luat pălăria de pe masă, și-a pus-o pe cap și și-a lăsat degetele să zăbovească pe bor, într-un gest de respect. Era felul lui de a-și lua rămas-bun. Ca oricărui irlandez, îi era greu să o spună cu voce tare.